

Sygn. akt II AKa 62/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

SO (del.) – Marek Celej

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale oskarżyciela posiłkowego R. L.

i Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

sprawy J. R. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 października 2014 r. sygn. akt XVIII K 294/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

Oskarżony **J. R. (1)** stanął pod zarzutem, że w okresie od 19 sierpnia 2008 roku do 4 grudnia 2008 roku w W. i M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. R. (2) doprowadził R. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie

60 000 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy o współpracę, którą wspólnie z J. R. (2) zawarł z pokrzywdzonym, na mocy której R. L. został zobowiązany do podjęcia działań zmierzających do sprzedaży nieruchomości zabudowanej położonej we wsi R. w gminie R., a w przypadku uzyskania ceny w

kwocie przekraczającej 2 000 000 zł przysługiwało mu prawo zatrzymania nadwyżki tej kwoty, przy czym pomimo finalizacji transakcji i sprzedaży nieruchomości za kwotę 2 660 000 zł nie przekazał pokrzywdzonemu jakichkolwiek środków pieniężnych,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 października 2014 r. w sprawie XVIII K 294/13 J. R. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu a kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony J. R. (1) nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy materiał zgromadzony w sprawie, poddany właściwej ocenie, nie upoważniał do tego rodzaju ustaleń faktycznych, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów;

II. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k., polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, która to doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd, że pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie doszło do zawarcia umowy pośrednictwa przy sprzedaży nieruchomości, oraz że oskarżony nie działał wspólnie i w porozumieniu z J. R. (2) w celu wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy i doprowadzenia go w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na zachowaniu dla siebie, należnej pokrzywdzonemu, prowizji;

III. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku jakim dowodom osobowym sąd dał wiarę, a jakim nie dał wiary oraz na jakich konkretnie oparł się dowodach ustalając stan faktyczny i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (w zasadzie w kilku zdaniach Sąd I instancji uzasadnia swoje rozstrzygnięcie, pomijając szereg okoliczności bez jakiegokolwiek wyjaśnienia przyczyn ich pominięcia).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k.:

- wniósł o zmianę przez Sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, wymierzenie oskarżonemu kary oraz orzeczenie o naprawieniu szkody, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Jako słuszny i zasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. podniesiony w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego polegający na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego. Podobnie rzecz się ma z innym podniesionym zarzutem a mianowicie naruszeniem przepisów postępowania mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia a w szczególności art. 424 § 1 k.p.k.

Z treści uzasadnienia wyroku nie wynika bowiem którym dowodom Sąd Okręgowy dał wiarę a którym nie, oraz na których dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie. Pominął też niektóre okoliczności nie wyjaśniając swojego stanowiska.

Słusznie podnosi skarżący, że przedmiotowe uzasadnienie stanowi streszczenie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Analizując jego treść trzeba podzielić pogląd autora apelacji.

Dokument w postaci uzasadnienia wyroku nie może ograniczać się do roli sprawozdawczej. Musi zawierać w swojej treści tok rozumowania Sądu orzekającego tak aby Sąd odwoławczy mógł skontrolować i wypowiedzieć się do słuszności tego rozumowania a przede wszystkim co do jego zgodności z zebraniem materiałem dowodowym i poczynionymi ustaleniami. W tej kwestii wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy. Uzasadnienie nie zawierające ustaleń tak co do przedmiotowej jak i podmiotowej strony postawionego oskarżonemu zarzutu nie odpowiada standardom określonym w art. 424 § 1 k.p.k.

Niniejsza sprawa była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w dniu 8 listopada 2013 r. Wydano wtedy orzeczenie uchylające zaskarżony wyrok a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Zawierało ono wskazania, które Sąd ten miał obowiązek w całości wykonać. W tej mierze nie był konsekwentny. O ile postępowanie przed Sądem przeprowadzono w miarę dokładnie to jego wyniki nie znalazły się w sporządzonym uzasadnieniu, nie wiadomo więc jakie stanowisko zajął Sąd orzekający odnośnie tych wskazań. Są one nadal aktualne. Obecna sytuacja uniemożliwia pełną kontrolę apelacyjną.

W związku z powyższym należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania zgodnie z treścią art. 437 § 1 k.p.k.

Nie przesądzając treści rozstrzygnięcia, podczas ponownego rozpoznania istnieje możliwość szerokiego skorzystania z art. 442 § 2 k.p.k. a więc poprzestaniu na ujawnieniu tych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku.